

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3410/2019
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Илић, адвокат у ..., против тужене - противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Љубинка Антић, адвокат у ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужене - противтужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 6608/18 од 29.03.2019. године, која је исправљена решењем Гж 6608/18 од 14.06.2019. године, у седници већа од 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене - противтужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 6608/18 од 29.03.2019. године која је исправљена решењем Гж 6608/18 од 14.06.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1980/18 од 23.08.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена - противтужила (у даљем тексту: тужена) да тужиоцу - противтуженом (у даљем тексту: тужилац) преда у државину 3 собе у западном делу куће у улици ... број ... у ..., димензија 4,20м x 4,20м, 4,10м x 3,40м и 4,00м x 4,45м, и да престане са даљим коришћењем старог приземног и подрумског дела куће и преосталог дела плаца на кп. бр. ... КО ..., осим нужног прилаза до новоизграђеног дела куће од ... улице; ставом другим изреке одбијен је противтужбени захтев да се утврди да је тужена сувласник 1/3 идеалног дела подрума и приземља породичне стамбене зграде у ... у ... улици број ... на кп. бр.... из пл. бр. ... КО ... град и 1/2 идеалног дела поткровља у предњој породичној стамбеној згради и да је носилац права трајног коришћења 1/2 идеалног дела парцеле кп. бр. ... из пл. бр. ... КО ... град, која служи редовној употреби описане породичне стамбене зграде, и да се наложи тужиоцу да наведене делове непокретности након физичке деобе преда у својину и државину туженој; ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој исплати износ од 12.015,16 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу у време и месту исплате са каматом по стопи ЕЦБ од 16.11.2016. године до исплате; ставом четвртим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 6608/18 од 29.03.2019. године, која је исправљена решењем Гж 6608/18 од 14.06.2019. године, укинута је првостепена пресуда и пресуђено тако што је усвојен тужбени захтев и одбијен противтужбени захтев за утврђење као и у првостепеној пресуди и обавезан тужилац да туженој исплати 37,77% од 25.367,57 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу који плаћају банке у време и у месту исплате са каматом по стопи ЕЦБ од 16.11.2016. године до исплате и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, парничне странке су склопиле брак 21.09.1975. године, а брак је разведен 22.09.2002. године. Заједница живота супружника је престала две године након развода брака. Странке су заједнички живот започеле у кући у улици ...број ... која је била у својини тужиоцевог оца. Уговором о поклону Ов .../... од 10.02.1993. године тужиоцев отац је поклатио тужиоцу наведену кућу. Од 1975. године до 1985. године странке су живеле у кући са тужиоцевим родитељима, а након тога су родитељи тужиоца прешли да живе у реновираном помоћном објекту.

Парничне странке су извршиле доградњу породичне стамбене зграде у периоду од 1975. године до 1994. године. Кућа коју је тужиоцу поклатио отац била је приземна и састојала се од три собе. Приземље је дограђено тако што је површина једне од соба повећана и дограђени су још купатило и предсобље. Површина приземља повећана је за укупно 21,23 м². Дограђен је нови подрум површине 14,35 м². Срушена је стара таваница, над целим новоформираном приземљем стављена је плоча, дограђено поткровље и стављена нова кровна конструкција која је покривена старим црепом. Поткровље није завршено, нити је изграђено степениште до поткровља. Тужена има државину приземља.

Вредност изведених радова на стамбеној згради износи 22.693,10 евра, а вредност адаптације помоћног објекта и дворишта износи 2.674,47 евра, што укупно износи 25.367,57 евра. У периоду од 1975. године до 1994. године у којем је вршена доградња стамбене зграде, допринос тужиоца стицању брачне тековине је 62,23%, а допринос тужене 37,77%.

Према становишту другостепеног суда, тужилац је власник предметне непокретности која је у државини тужене, због чега је тужбени захтев основан. Тужена

је допринела увећању вредности предметне некретнине у незнатном делу, због чега је облигационоправни противтужбени захтев основан у висини сразмерној доприносу тужене. Дограђом туђег грађевинског објекта не стиче се право својине, нити је тужиља допринела увећању вредности предметне непокретности у знатном делу, па је стварноправни противтужбени захтев неоснован.

Нису основани ревизијски наводи којима се истиче да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези чланова 8, 9, 10, 355. става 5. и 376. ЗПП. Образложење пресуде садржи разлоге који су сагласни међусобно, као и садржини изведених доказа, због чега овај суд нема разлога да сумња у савесност и брижљивост другостепеног суда приликом оцене доказа. Поступак је спроведен без одуговлачења, а странкама је омогућено да користе своја законска права.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Предметну непокретност тужилац је стекао у својину на основу паклона 1993. године. Стога, према члану 168. ставом 2. Породичног закона, предметна непокретност предстваља посебну имовину тужиоца. Стамбена зграда коју је тужилац добио на поклон од оца била је приземна и састојала се од три собе и предсобља. Парничне странке су увећале вредност тужиочеве непокретности тако што су проширили подрум и приземље за једну собу и купатило, дозидали поткровље и поставили нову конструкцију крова. Дограђено поткровље није довршено за стамбену употребу. Сходно наведеном, увећање вредности тужиочеве непокретности које је извршено за време брака странака је незнатно, па је према члану, 170. ПЗ, противтужбени захтев за утврђење права својине неоснован. Увећање вредности тужиочеве непокретности је незнатно, па тужена има право на облигационоправни захтев. Тужена је у периоду од 1975. године до 1994. године, када је дограђивана предметна непокретност, допринела увећању вредности непокретности 37,77%. Како је вредност непокретности увећана за 25.367,57 евра, побијаном пресудом је правилно обавезан тужилац да туженој исплати 37,77% од 25.367,57 евра. Тужена, супротно неоснованим ревизијским наводима, не може стећи право сусвојине на предметној непокретности на основу института прописаних члановима 23, 24-26. и 28. Закона о основама својинскоправних односа јер су парничне странке предметну непокретност стицале у браку, па се на њихов правни однос примењују чланови 168. и 170. ЗОО. Чињеницу да је тужена допринела увећању вредности предметне непокретности 37,77% суд је утврдио на основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке. Тужена није имала примедбе на налаз и мишљење вештака у обрачунском делу, већ само на период за који се обрачунава њен допринос, што је правно питање, па нису основани ревизијски наводи којима се истиче да је чињеница о доприносу тужене погрешно утврђена. Како је тужилац власник предметне непокретности, а тужиља има државину те непокретности, правилан је закључак нижестепеног суда да је тужбени захтев за предају државине дела приземља, на основу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, основан.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова ревизијског

поступка јер тужена није успела у овом поступку, а одговор на ревизију који је поднео тужилац није био потребан за ову парницу.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић